

Počet zmínek: 1

Online: 1 |

Seskupeno dle: Typu média

Seřazeno dle: Datum vydání - od nejnovějších

Online 1

Fascinuje mě to, jak se jedno dílo může pod rukama různých režisérů stát pokaždé novým světem, říká sopranistka Kateřina Hebelková

[přejít na web](#), [zobrazit sken](#)

Online, Datum publikace: 09.12.2025 6:00, Datum importu: 09.12.2025 6:25, Zdroj: operaplus.cz, Periodicita: Denně, Provozovatel: Opera Plus z.s., Země: CZ, AVE: 1 500 Kč, GRP: 0,06, OTS: 5 617, Měsíční návštěvnost: 81 237, Celková návštěvnost: 61 670, RU/den: 5 617, RU/měsíc: 74 572

Sopranistka Kateřina Hebelková patří k výrazným osobnostem české operní scény, která se dokáže pohybovat s lehkostí, avšak ne bezhlavě, mezi repertoárem mezzosopránovým a sopránovým. V rozhovoru prozrazuje, co ji vedlo k přijetí role Toscy v libereckém divadle F. X. Šaldy, jaké je její vnímání Pucciniho hudby, i jak se připravuje na psychologicky náročné postavy. Z jejích slov je patrná vášeň pro hudbu, vysoká emocionalita, respekt k tradici, ale hlavně odvaha přijímat nové výzvy. O tom všem jsme si povídaly těsně před jejím „záskokem“ ve Státní opeře Praha, který nedokázala odmítnout před pro ni neméně profesně důležitou prosincovou (12. prosince 2025) premiérou Toscy v Liberci.

Co vás vedlo k tomu, že jste přijala nabídku ztvárnit Toscu právě v divadle F. X. Šaldy v Liberci?

Nabídka přišla od pana dirigenta Zbyňka Müllera, s nímž jsem již měla tu čest spolupracovat v **Národním divadle** – poprvé při inscenaci Carmen a následně na představení Don Buoso/Gianni Schicchi. Po obdržení této příležitosti jsem ji konzultovala s profesory a dirigenty působícími v předních světových divadlech, jejichž názorům důvěřuji. Přijetí role Toscy pro mě znamenalo skutečný akt odvahy – znovu vstoupit do sopránového oboru, přestože jsem dosud byla vedena a vnímána spíše jako mezzosopranistka. O to větší radost mám, že mohu tuto výzvu přijmout a představit se v roli Toscy právě v Liberci, kde premiéra proběhne 12. prosince 2025.

Jaká je spolupráce s dirigentem Zbyňkem Müllerem a režisérem Josefem Doležalem?

Spolupráce s panem dirigentem Müllerem je vždy nesmírně inspirativní. Je vstřícný k potřebám zpěváků, dokáže s námi doslova „dýchat“ a zároveň pevně drží hudební kvalitu díla. Jeho schopnost nalézt společnou řeč se sólisty je pro souhru zásadní. Pan režisér Josef Doležal je mladý, talentovaný a otevřený dialogu – hledá cesty, jak společně dosáhnout nejlepšího výsledku. Vytváří prostor, aby zpěvák mohl v roli objevit sám sebe a interpretovat i obtížné pasáže věrohodně a v souladu s jeho uměleckou vizí. Pro mě je klíčové, aby hudební i herecká složka stály na vzájemné důvěře. V takovém prostředí se umělec může uvolnit a podat maximální výkon.

Pucciniho hudba je plná emocí – jak se vám daří propojit technickou stránku zpěvu s dramatickým projevem? Co pro vás osobně znamená role Toscy?

Pucciniho hudba je fascinující svou intenzitou a dokonalostí. Vždy se snažím respektovat to, co je zapsáno v partituře, a zároveň citlivě naslouchat orchestru. Tosca je pro mě mimořádná výzva – nejen pěvecká, ale i osobní. Otevírá mi nové obzory, protože jde o sopránovou roli, která vyžaduje jiný druh energie a výrazového nasazení.

Máte nějaký osobní rituál před premiérou?

Nemám pevně daný rituál, ale považuji za nezbytné být v divadle s dostatečným předstihem. Potřebuji klid, abych si vše vnitřně prošla, zkontrolovala a naladila se na večerní výkon.

Zároveň trochu nenadále a mimo původní časový harmonogram jste přijala roli ve Státní opeře Praha v roli Margherity v Mefistofelovi Arriga Boita. Jedno vystoupení vás ještě čeká během Vánoc. Už jste tuto roli měla dříve v repertoáru?

Ano, tuto roli jsem již zpívala v Německu – v Chemnitzu a Hannoveru, kde byla součástí dvojrole společně s Helenou ve čtvrtém aktu. V pražské produkci jsou role odděleny, a proto zde vystupuji pouze jako Margherita. Přestože šlo o záskok domluvený narychlo a v době, kdy se chystám na premiéru, nedokázala jsem tuto příležitost odmítnout. Považuji za velkou čest vystoupit v tak nádherném a prestižním divadle.

Překvapila vás režie této inscenace?

Režijní pojetí mě nijak nezaskočilo – je jasné, přehledné a logické. Zkoušela jsem postupně od pondělí do soboty: nejprve s klavírem a scénou, poté orchestrálně, následovala generálka a nakonec představení. Videonahrávku jsem

samozřejmě také měla k dispozici jako doplňkový studijní materiál.

Jak se připravujete na psychologicky i pěvecky náročné role?

Příprava pro mě vždy zahrnuje studium – čtu historické prameny, literární předlohy či sleduji filmy, které mi pomáhají pochopit kontext postavy. U náboženských či moderních oper se snažím proniknout do tématu prostřednictvím filmů či konzultací s režisérem, abych co nejlépe vystihla zamýšlený význam postav.

Jak pracujete s hlasovou kondicí během intenzivních zkoušek?

Pokud mám náročné zkoušky, snažím se dopřát si maximum spánku a hlas šetřit mlčením. Tělo i hlas tak získají potřebnou sílu. V současnosti kombinuji dopolední zkoušky Toscy s odpoledními představeními Margherity, proto je odpočinek naprosto klíčový.

Které role vám byly nejbližší a proč?

Původně jako mezzosopranistce mi byla nejbližší Carmen – zpívám ji nejdéle a v mnoha inscenačních provedeních. Margherita je pro mě psychologicky jednou z nejtěžších rolí, ale zároveň ji hluboce miluji. V současnosti žiji Toscou. Mezi nejobtížnější patří Emílie Marty ve Věci Makropulos, Milada v Daliborovi či dvojrole Venus a Elisabeth v Tannhäuserovi, za kterou jsem obdržela cenu Jantar. Tyto role vyžadují nejen technickou preciznost, ale i pečlivé rozvržení sil a emočního nasazení.

Máte pěvecké vzory, které vás inspirují?

Ano, inspirací mi byla a stále je Maria Callas. Z mezzosopranistek mě zaujala Elina Garanča, z dramatických sopranistek Waltraud Meier, která je vynikající představitelkou Klytáimnéstry – a tu já jsem měla možnost ztvárnit letos v létě na festivalu v Heidenheimu. Velkou inspirací jsou pro mě také Christa Ludwig, Magdalena Kožená, Lucia Popp, Gabriela Beňačková či Dagmar Pecková. Každá z uvedených div mi nabízí jiný pohled na interpretaci rolí, které mi byly nabídnuty – a každá se tak stává mou inspirací a obohacením mého studijního materiálu.

Jak se podle vás proměňuje role operní zpěvačky dnes? Co vás na této profesi fascinuje?

Mám pocit, že se stále více přibližujeme současným trendům, které kladou důraz na vizuální stránku a ideál „dokonalé ženy“. Někdy mi chybí větší rozmanitost hlasových charakterů, díky nimž bylo kdysi možné zpěváka okamžitě rozpoznat. Fascinuje mě však nesmírná škála rolí a možnost proměny – to, jak se jedno dílo může pod rukama různých režisérů stát pokaždé novým světem.

Vnímáte rozdíly v reakcích publika v zahraničí?

Rozdíly jsou patrné nejen mezi jednotlivými zeměmi, ale i mezi městy. Pamatuji si svůj první šok, když jsem po zkušenosti z Německa vystoupila v Rakousku – tamní potlesk jsem vnímala jako „jen potlesk“ a ptala se, zda jsme byli tak špatní. Teprve později jsem pochopila, že i tak šlo o velký projev uznání. Publikum reaguje různě, a je třeba přijmout, že každý prožívá hudbu po svém.

Jaké je postavení opery v českém kulturním prostředí? Co byste jí popřála do nového roku?

Přála bych si, aby opera získala širší popularitu a stala se nedílnou součástí výchovy dětí – podobně jako je tomu v zahraničí. Stejně jako se dětem čtou pohádky, mohly by být hravou formou seznamovány i s operními díly. Nejen ve velkých městech, ale i v menších regionech. Budoucnost opery i celé kultury totiž stojí právě na dětech.

Děkuji vám za rozhovor!

Kateřina Hebelková jako Carmen – **Národní divadlo** 2017 (foto M. Pavlovič) Pavel Haas: Šarlatán – Eva Dřízgová-Jirušová, Pavol Kubáň, Kateřina Hebelková (zdroj **Národní divadlo moravskoslezské**, foto Martin Popelář)

Bedřich Smetana: Dalibor, Národní divadlo moravskoslezské, Smetanovský operní cyklus Ostrava 2024 – Kateřina Hebelková (foto: Martin Popelář)

SDÍLETE:

Co vás vedlo k tomu, že jste přijala nabídku ztvárnit Toscu právě v divadle F. X. Šaldy v Liberci?

Nabídka přišla od pana dirigenta Zbyňka Müllera, s nímž jsem již měla tu čest spolupracovat v Národním divadle – poprvé při inscenaci *Carmen* a následně na představení *Don Buoso/Gianni Schicchi*. Po obdržení této příležitosti jsem ji konzultovala s profesory a dirigenty působícími v předních světových divadlech, jejichž názorům důvěřuji. Přijetí role Toscy pro mě znamenalo skutečný akt odvahy – znovu vstoupit do sopránového oboru, přestože jsem dosud byla vedena a vnímána spíše jako mezzosopranistka. O to větší radost mám, že mohu tuto výzvu přijmout a představit se v roli Toscy právě v Liberci, kde premiéra proběhne 12. prosince 2025.

Jaká je spolupráce s dirigentem Zbyňkem Müllerem a režisérem Josefem Doležalem?

Spolupráce s panem dirigentem Müllerem je vždy nesmírně inspirativní. Je vstřícný k potřebám zpěváků, dokáže s námi doslova „dýchat“ a zároveň pevně drží hudební kvalitu díla. Jeho schopnost nalézt společnou řeč se sólisty je pro souhru zásadní. Pan režisér Josef Doležal je mladý, talentovaný a otevřený dialogu – hledá cesty, jak společně dosáhnout nejlepšího výsledku. Vytváří prostor, aby zpěvák mohl v roli objevit sám sebe a interpretovat i obtížné pasáže věrohodně a v souladu s jeho uměleckou vizí. Pro mě je klíčové, aby hudební i herecká složka stály na vzájemné důvěře. V takovém prostředí se umělec může uvolnit a podat maximální výkon.

Pucciniho hudba je plná emocí – jak se vám daří propojit technickou stránku zpěvu s dramatickým projevem? Co pro vás osobně znamená role Toscy?

Pucciniho hudba je fascinující svou intenzitou a dokonalostí. Vždy se snažím respektovat to, co je zapsáno v partituře, a zároveň citlivě naslouchat orchestru. Tosca je pro mě mimořádná výzva – nejen pěvecká, ale i osobní. Otevírá mi nové obzory, protože jde o sopránovou roli, která vyžaduje jiný druh energie a výrazového nasazení.

Kateřina Hebelková jako Carmen – Národní divadlo 2017 (foto M. Pavlovic)

Máte nějaký osobní rituál před premiérou?

Nemám pevně daný rituál, ale považuji za nezbytné být v divadle s dostatečným předstihem. Potřebuji klid, abych si vše vnitřně prošla, zkontrolovala a naladila se na večerní výkon.

Zároveň trochu nenadále a mimo původní časový harmonogram jste přijala roli ve Státní opeře Praha v roli Margherity v *Mefistofelovi* Arriga Boita. Jedno vystoupení vás ještě čeká během Vánoc. Už jste tuto roli měla dříve v repertoáru?

SDÍLEJTE:

Máte nějaký osobní rituál před premiérou?

Nemám pevně daný rituál, ale považuji za nezbytné být v divadle s dostatečným předstihem. Potřebuji klid, abych si vše vnitřně prošla, zkontrolovala a naladila se na večerní výkon.

Zároveň trochu nenadále a mimo původní časový harmonogram jste přijala roli ve Státní opeře Praha v roli Margherity v *Mefistofelovi* Arriga Boita. Jedno vystoupení vás ještě čeká během Vánoc. Už jste tuto roli měla dříve v repertoáru?

Ano, tuto roli jsem již zpívala v Německu – v Chemnitzu a Hannoveru, kde byla součástí dvojrole společně s Helenou ve čtvrtém aktu. V pražské produkci jsou role odděleny, a proto zde vystupuji pouze jako Margherita. Přestože šlo o zaskok domluvený narychlo a v době, kdy se chystám na premiéru, nedokázala jsem tuto příležitost odmítnout. Považuji za velkou čest vystoupit v tak nádherném a prestižním divadle.

Překvapila vás režie této inscenace?

Režijní pojetí mě nijak nezaskočilo – je jasné, přehledné a logické. Zkoušela jsem postupně od pondělí do soboty: nejprve s klavírem a scénou, poté orchestrálně, následovala generálka a nakonec představení. Videonahrávku jsem samozřejmě také měla k dispozici jako doplňkový studijní materiál.

Jak se připravujete na psychologicky i pěvecky náročné role?

Příprava pro mě vždy zahrnuje studium – čtu historické prameny, literární předlohy či sleduji filmy, které mi pomáhají pochopit kontext postavy. U náboženských či moderních oper se snažím proniknout do tématu prostřednictvím filmů či konzultací s režisérem, abych co nejlépe vystihla zamýšlený význam postav.

Jak pracujete s hlasovou kondicí během intenzivních zkoušek?

Pokud mám náročné zkoušky, snažím se dopřát si maximum spánku a hlas šetřit mlčením. Tělo i hlas tak získají potřebnou sílu. V současnosti kombinuji dopolední zkoušky Toscy s odpoledními představeními Margherity, proto je odpočinek naprosto klíčový.

Které role vám byly nejbližší a proč?

Původně jako mezzosopranistka mi byla nejbližší Carmen – zpívám ji nejdéle a v mnoha inscenačních provedeních. Margherita je pro mě psychologicky jednou z nejtěžších rolí, ale zároveň ji hluboce miluji. V současnosti žiji Toscou. Mezi nejobtížnější patří Emilie Marty ve *Věci Makropulos*, Milada v *Daliborovi* či dvojrole Venus a Elisabeth v *Tannhäuserovi*, za kterou jsem obdržela cenu Jantar. Tyto role vyžadují nejen technickou preciznost, ale i pečlivé rozvržení sil a emočního nasazení.

Máte pěvecké vzory, které vás inspiřují?

Ano, inspirací mi byla a stále je Maria Callas. Z mezzosopranistek mě zaujala Elina Garanča, z dramatických sopranistek Waltraud Meier, která je vynikající představitelkou Klytáimnéstry – a tu já jsem měla možnost ztvárnit letos v létě na festivalu v Heidenheimu. Velkou inspirací jsou pro mě také Christa Ludwig, Magdalena Kožená, Lucia Popp, Gabriela Beňačková či Dagmar Pecková. Každá z uvedených div mi nabízí jiný pohled na interpretaci rolí, které mi byly nabídnuty – a každá se tak stává mou inspirací a obohacením mého studijního materiálu.

Jak se podle vás proměňuje role operní zpěvačky dnes? Co vás na této profesi fascinuje?

Mám pocit, že se stále více přibližujeme současným trendům, které kladou důraz na vizuální stránku a ideál „dokonalé ženy“. Někdy mi chybí větší rozmanitost hlasových charakterů, díky nimž bylo kdysi možné zpěváka okamžitě rozpoznat. Fascinuje mě však nesmírná škála rolí a možnost proměny – to, jak se jedno dílo může pod rukama různých režisérů stát pokaždé novým světem.

SDÍLEJTE:

Ludwig, Magdalena Kožená, Lucia Popp, Gabriela Beňačková či Dagmar Pecková. Každá z uvedených divů mi nabízí jiný pohled na interpretaci rolí, které mi byly nabídnuty – a každá se tak stává mou inspirací a obohacením mého studijního materiálu.

Jak se podle vás proměňuje role operní zpěvačky dnes? Co vás na této profesi fascinuje?

Mám pocit, že se stále více přibližujeme současným trendům, které kladou důraz na vizuální stránku a ideál „dokonalé ženy“. Někdy mi chybí větší rozmanitost hlasových charakterů, díky nimž bylo kdysi možné zpěváka okamžitě rozpoznat. Fascinuje mě však nesmírná škála rolí a možnost proměny – to, jak se jedno dílo může pod rukama různých režisérů stát pokaždé novým světem.

— Pavel Haas: Šarlatán – Eva Dřizgová-Jirušová, Pavol Kubáň, Kateřina Hebelková (zdroj Národní divadlo moravskoslezské, foto Martin Popelář)

Vnímáte rozdíly v reakcích publika v zahraničí?

Rozdíly jsou patrné nejen mezi jednotlivými zeměmi, ale i mezi městy. Pamatuji si svůj první šok, když jsem po zkušenosti z Německa vystoupila v Rakousku – tamní potlesk jsem vnímala jako „jen potlesk“ a ptala se, zda jsme byli tak špatní. Teprve později jsem pochopila, že i tak šlo o velký projev uznání. Publikum reaguje různě, a je třeba přijmout, že každý prožívá hudbu po svém.

Jaké je postavení opery v českém kulturním prostředí? Co byste jí popřála do nového roku?

Přála bych si, aby opera získala širší popularitu a stala se nedílnou součástí výchovy dětí – podobně jako je tomu v zahraničí. Stejně jako se dětem čtou pohádky, mohly by být hravou formou seznamovány i s operními díly. Nejen ve velkých městech, ale i v menších regionech. Budoucnost opery i celé kultury totiž stojí právě na dětech.

